

CICLISME

Pere Vilardebò

Des de fa temps teniem el propòsit de fer una xerrada amb en Pere, a fi d'informar-nos i informar de les seves actuacions en la passada temporada. Però la intensa activitat i l'absència gairebé constant de casa seva ens ho havien impedit fins ara.

Un cop localitzat i només comunicar-li la nostra intenció, de seguida s'ha brindat amablement a complaure'ns i, acompanyats de la seva jove i simpàtica esposa, Antònia Company, hem iniciat la conversa sobre el tema.

—Fes-nos un resum de les teves actuacions d'aquesta temporada.

—Com a més destacat, la París-Niça, Milan - San Remo, Setmana Catalana, «Giro» d'Itàlia, «Tour» de França, Campionat d'Espanya, Mundials a Alemanya, Volta a Catalunya, Escalada a Montjuïc i algunes proves d'un o dos dies, especialment en el País Basc.

—De quina actuació estàs més satisfet?

—De totes en tinc bons records, però especialment de la Setmana Catalana, pel tercer lloc aconseguit, i del «Tour» de França, per l'experiència que proporciona.

—N'estas content del teu equip, el Teka?

—S'han portat molt bé, tant els directius com els companys.

—Per què has passat al Kas, doncs?

—He canviat per les condicions que m'han proposat i pels propòsits que té l'equip de cara a la campanya internacional.

—Quin són aquests propòsits?

—De fet, l'equip serà pràcticament belga, doncs la firma Kas té fàbrica a Bèlgica i vol fer el que se'n diu publicitat directa. Formarem l'equip vuit espanyols i setze belgues, i la direcció també serà belga i espanyola, la qual escollirà per a cada prova els corredors que considerin més adients.

—Quin programa d'actuacions tens?

—Encara és molt aviat per saber-ho. Depèn del calendari i del que decideixin els directors.

—D'això del «doping», què ens en pots dir?

—Aquest assumpte és molt complexe. Hi ha una mena de «mafia» interessada, i molta política. A tots els esports s'utilitza, més o menys, però el que passa és que en el ciclisme se'n fa més publicitat.

—Segons es va fer públic, també vas estar complicat en un cas d'aquests.

—Sí, va ser molt desagradable. Però la denúncia estava mal fonamentada.

—Deu ser difícil estar al marge de tot això.

—És un risc de l'ofici, i cadascú s'ha de saber controlar. El fer-ho o no fer-ho és decisió personal. Ningú t'obliga a estimular-te.

—Creus que pots escalar llocs, encara, en el «ranquing» mundial?

—Les ganes hi són, i ho procuraré.

—Econòmicament, estan compensats tots els esforços i dedicació que hi esmerceu, els ciclistes?

—Quan es té certa categoria, sí. El contracte és diferent a cada un, els premis es reparteixen a parts iguals a tots els de l'equip.

—Tu, personalment, n'estàs content?

—Sí, però espero que encara ho milloraré.

—I tu —ara ens dirigim a l'Antònia, la seva esposa—, t'agrada que el teu marit es dediqui al ciclisme?

Se'l mira abans de contestar, amb una mirada interrogant i de satisfacció, però contesta de seguida:

—Sí que m'agrada.

Es comenta després el risc que representa per ell i el sacrifici per als dos, però ho han acceptat com un deure i pensen que no durarà pas sempre.

—Com va ser, Pere, que te la triessis mallorquina?

—A rel de la «mili». La vaig fer a Mallorca, amb un seu germà, i així va ser com ens vam conèixer. El demés, més o menys com tothom, suposo.

I tots dos riuen.

—Com és que hi hagi tan poca afició al ciclisme entre el nostre jovent?

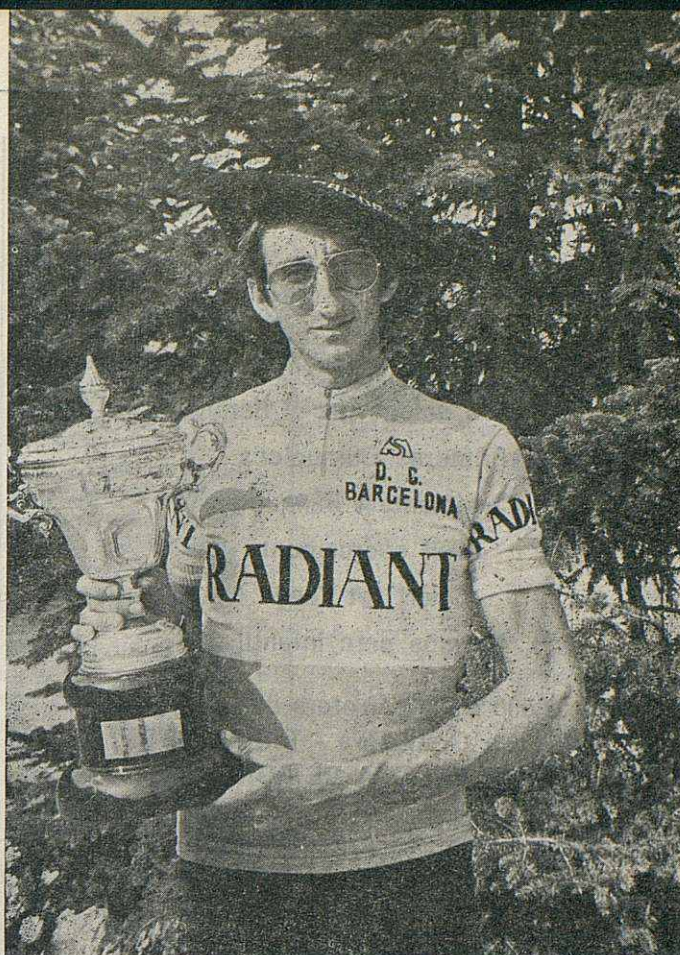
—Estan massa ben acostumats, i aquest esport vol molt sacrifici.

—Quins consideres els millors corredors del món, actualment?

—Knettemann (holandès), Mosser (italià), Hinault (francès) i algun altre.

—I entre els espanyols?

—N'hi ha uns quants de bastant semblants, i els altres a força distància.

En Pere, amb la típica boina basca, i la copa de Campió d'Espanya.

Entre els primers també hi ets tu, pensem nosaltres.

—El teu historial, com el resumiries?

—Vaig començar el 1972, d'amateur, fins al 76, amb la «mili» entre mig. El 73, vaig guanyar la Volta a Girona (de 5 dies), la Volta a Odena (de 3 dies), el Campionat d'Espanya per Regions, amb l'Esparza, Pujol i Medina, i em seleccionaren pels Campionats del Món disputats a Barcelona. El 74, vaig córrer el Tour del Porvenir (primera prova important a l'estranger) i vaig participar en el Mundials disputats al Canadà (només en la prova per equips, doncs estava lesionat en una mà). El 76, aconsegui el títol de Campió d'Espanya individual, a Sant Sebastià.

Després ja vaig passar a professional, essent el més important el realitzat aquesta temporada, que ja hem comentat.

—Quin títol et va donar més satisfacció, en el seu moment?

—Totes les victòries fan il·lusió, les fàcils i les difícils, des de la primera carrera que vaig guanyar, el dia de Sant Pere del 72, a Rubí, fins al Campionat d'Espanya a Sant Sebastià. És clar que aquesta és la que va ser més important. Va durar uns dies que ni jo mateix m'ho creia.

—Tindràs moltes anècdotes per explicar, però voldríem que ens en diguessis una.

—No en recordo pas en aquest moment, però ja que parlem del Campionat d'Espanya guanyat, potser serà curiós explicar com el vaig aconseguir:

Anava ja sol del meu equip —tots s'havien retrassat— i una mica endarrera respecte als primers. Quan faltaven uns 30 kms. per la meta vaig atrapar un grupet que em precedia, però em trobava bé i no em vaig quedar al grup sinó que vaig continuar a bon ritme per mirar d'atrapar els dos o tres que suposava estaven al davant. Al cap d'una estona vaig preguntar a un cotxe que se'm va acostar si em portaven gaire ventatge. Va quedar sorprès i un va dir: «Ventatge?, però si ets cap de carrera». A noiets, llavors. No sé d'on vaig treure les forces, però amb tot i la batalla que hi havia darrera meu, vaig arribar a la meta amb 49 segons sobre el segon.

—Això confirma, una mica, el que diuen de tu: que per por a no resistir no et decideixes a atacar, i llavors sempre et sobren forces. Segur que si haguessis sapigut que el grup atrapat era el de davant no hauries atacat, i segur també que llavors no hauries guanyat.

—És probable.

—Per acabar, alguna cosa més que vulguis dir i no t'hagi preguntat?

—No, res més. Només que estic molt content d'haver arribat a ser ciclista, i molt agraït a tots els que m'han ajudat a ser-ho.

I aquí donem per acabat aquest diàleg, no sense desitjar èxits a en Pere i moltes felicitats a aquest jove matrimoni, tot just suara encetat.

J. Cabot